

Rode sagt: Jeg beklager i høj Grad denne Opræden, men gaa saa vidt som til at misbillige den kan jeg ikke. Derefter staaar det ærede Medlem Hr. Schmidt op og siger: Dette er jo meget uheldigt, for Ministeren har rokket ved Grundsætninger, som er meget vigtige i det parlamentariske Liv; men gaa saa vidt som til en Misbilligelse nænner heller ikke dette ærede Medlem. Jeg skal i øvrigt udtale min Forbavelse over, at vi endnu ikke har hørt den højtærede Socialminister begære Ordet. Formanden var lige ved at afslutte Forhandlingerne før, og vi har jo et Løfte fra den højtærede Socialminister om, at han senere vil udtale sig. Jeg skal opfordre Ministeren til at tage Ordet.

Til det ærede Medlem Hr. Rode skal jeg sige, at jeg tog mit Udgangspunkt paa det samme Sted, hvor det ærede Medlem tog sit Udgangspunkt: paa Anbefalingen, som foreligger trykt og diskuteret i Dagspressen. Naar det ærede Medlem nu taler om, at vi undertiden har været i den Situation at skulle killige og misbillige paa een Gang, maa jeg sige, at saa har vi været saa ærlige, at vi i de omhandlede Paastande paa Overgang til Dagsordenen har givet Udtryk for det, vi mente, og Partiet Venstre har accepteret dette som Udtryk for, at det var nødvendigt for at fortsætte Samarbejdet, at vi kunde faa Lov til at sige vor Mening. Men her foreligger en anden Situation, thi i „Social-Demokraten“ i Morges bliver det sagt til det ærede Medlem Hr. Rode: Ingen Opsætsighed, paa samme Maade som Statsministeren en Gang før har brugt dette Ord: Opsætsighed. Det var det, der blev sagt i Morges: Ingen Opsætsighed — og det ærede Medlem Hr. Rode bøjer sig. Man kan tillade sig en stille Knurren, men man bjæffer ikke (Statsministeren: [Stauning]: Det overlader vi til Dem). Jeg anmoder den højtærede Statsminister om at respektere Forretningsordenen og forlange Ordet, naar han har noget at bemærke.

Naar det ærede Medlem Hr. Rode dernæst sagde, at vi havde jo intet Øjeblik kunnet tro, at de Radikale vilde følge os her, ja, saa maa jeg dog sige, at naar man ser et Partis Presse tage i den Grad fat paa et Forhold, som det er sket her, saa maa man dog have nogen Grund til at tro, at Partiet misbilliger det, der er sket. Og naar man ser f. Eks. det ærede Medlem Hr. Dahlgaard udtale sig til „Ekstrabladet“ og sige: „Jeg anser det for over-

ordentlig beklageligt, at Socialministeren har givet en Mand som Marius Wulff en saadan Anbefaling“, maa man dog virkelig tro, at det er vanskeligt for det ærede Medlem at stemme nej til en Dagsorden, som siger, at man misbilliger det. Og naar det ærede Medlem Hr. Heilesen udtaler: „Efter hvad der foreligger for mig, maa jeg anse det for meget uheldigt, at Borgbjerg har udstedt denne Anbefaling; det forekommer mig, at noget saadant kan man ikke gøre“, saa har man da ogsaa nogen Grund til virkelig at mene, at det for dette Medlem maa være lidt vanskeligt at stemme imod en Dagsorden, der siger det samme, som misbilliger, at dette sker, som siger: Dette kan man ikke gøre. Det maa vi virkelig forvare os imod, vi maa virkelig sige, at naar ærede Medlemmer og Partiets Presse udtaler sig saaledes, gaar vi ud fra, at de mener det. Det er altsaa deri, vor Fejl ligger, det erkender jeg. Vi er gaaet ud fra, at de Herrer mente det, de sagde, men den Gang forelaa ganske vist ikke „Social-Demokraten“'s Tilkendegivelse af Dags Dato.

Socialministeren (Borgbjerg): Det ærede Medlem Hr. Pürschel lyste efter en Udtalelse af mig angaaende et enkelt Punkt i hans Tale. Det var dette om denne Person, som var ilde anskrevet i Politiet. Jeg havde før Pausen tænkt mig at sige et Par Ord derom. Efter det Forløb, Debatten har taget, og som jeg er overmaade tilfreds med, og efter den Dagsorden, der er foreslaaet af det ærede Medlem Hr. Rode, som jeg fuldt ud kan acceptere, og efter de Indlæg, der er fremkommet fra selve det ærede Medlem Hr. Pürschel, finder jeg det fuldkommen overflødig at udtale mig videre; og jeg plejer ikke at bruge Tiden til noget, der er overflødig.

Heilesen: Det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde mig den Ære her fra Talerstolen at nævne en Udtalelse, jeg har fremsat overfor „Ekstrabladet“. Han mente, at jeg ud fra denne Udtalelse skulde være nødsaget til at stemme for den af det ærede Medlem foreslaaede Dagsorden. Jeg skal paa den givne Foranledning bekræfte, at jeg fuldt ud vedstaaar, hvad jeg har udtalt til „Ekstrabladet“; det er vedblivende min Opfattelse, at det var meget uheldigt af den højtærede Socialminister at udstede denne Anbefaling. Men jeg har ikke til „Ekstrabladet“ udtalt, at jeg paa det foreliggende Grundlag mener, at det er forsvar-